

UZASADNIENIE

Decyzją z 7 września 2017 r., o numerze (...) - (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia **M. S. (1)**, podlegającej ubezpieczeniom jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia u płatnika składek (...) sp. z o.o. wynosi w październiku 2013 r. 510,47 zł w przypadku składek na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe oraz 440,48 zł w przypadku składek na ubezpieczenia zdrowotne. Jednocześnie organ rentowy odmówił zawiadencjonowania na indywidualnym koncie M. S. (1) danych o podstawie wymiaru składek i składkach na ubezpieczenia emerytalne, rentowe, wypadkowe i zdrowotne za listopad 2013 r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy opisał dotychczasowe postępowanie (zarówno administracyjne, jak i sądowe), prowadzone z udziałem płatnika składek a dotyczące M. S., podkreślając, że wydana wcześniej (6 listopada 2014 r.) decyzja jest prawomocna i podlega wykonaniu. Wskazał, że poczynił ustalenia, z których wynika, że należne M. S. od płatnika składek wynagrodzenie za październik 2013 r. wyniosło 510,47 zł brutto (371,84 zł netto), natomiast za grudzień 2013 r. – 1131,54 zł brutto (823,53 zł), a także, że płatnik składek przełał M. S. tytułem wynagrodzenia w październiku 2013 r. kwotę 371,84 zł netto, zaś w grudniu 2013 r. – 823,53 zł netto. Organ wskazał, że w toku przeprowadzonego przezeń postępowania żadna ze stron nie przedłożyła dokumentów, które dałyby podstawę do stwierdzenia wysokości przychodu, jaki M. S. uzyskuje za pracę wykonywaną w okresie od 1 października do 5 listopada 2013 r., w związku z czym nie znalazł podstaw do zmiany wysokości podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne M. S. wykazanych przez płatnika składek w raporcie imiennym dotyczącym października 2013 r. w wysokości 510,47 zł. Co za tym idzie, odmówił także zawiadencjonowania na indywidualnym koncie ubezpieczonej danych o podstawie wymiaru składek i składkach na jej ubezpieczenia za listopad 2013 r.

Tego samego dnia organ rentowy wydał dwie analogiczne w treści decyzje, tyle że jedna z nich dotyczyła **S. S. (1)** (nr (...) - (...)), zaś druga **M. T.** (nr (...) - (...)). W obu decyzjach organ ustalił wyłącznie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia tych osób za październik 2013 r. (zgodnie z danymi wynikającymi ze złożonych przez płatnika składek dokumentów rozliczeniowych), odmawiając zawiadencjonowania danych o podstawie wymiaru składek i składkach za listopad 2013 r.

W przypadku S. S. (1) w decyzji wskazano przy tym, iż w październiku 2013 r. podstawa wymiaru składek na jej ubezpieczenia emerytalne, rentowe i wypadkowe wynosi 83150 zł, zaś na ubezpieczenia zdrowotne – 737,88 zł. Z kolei w przypadku M. T. podstawy te, określone w decyzji, wyniosły odpowiednio: 1254 zł i 1112,80 zł.

Spółka (...) złożyła odwołania od wszystkich powyższych decyzji, domagając się ostatecznie, po sprecyzowaniu żądania na rozprawie, wskazania wysokości kwoty, jaką spółka ma zapłacić z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne M. S., S. S. i M. T., ewentualnie określenia, że spółka nie jest zobowiązana do zapłaty żadnej kwoty z tytułu składek. Zauważyła, że decyzje zostały wydane w rozpoznaniu jej wniosku o wskazanie wysokości składek, które ma zapłacić w następstwie uprawomocnienia się wyroku wydanego przez Sąd Okręgowy w Szczecinie w sprawie o sygn. akt VI U 2196/14, jednak z decyzji tych nie wynika jasna i zgodna z obowiązującymi przepisami odpowiedź na postawione przez spółkę pytanie.

Organ rentowy wniósł o oddalenie odwołań oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych, powtarzając argumentację zawartą w zaskarżonych decyzjach.

Postanowieniami z 12 lutego 2018 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie połączył sprawy z powyższych odwołań do łącznego rozpoznania i rozstrzygnięcia.

M. S., M. T. i S. S. nie zajęły w toku procesu żadnego stanowiska co do zasadności wydanych przez ZUS decyzji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Firma Handlowo-Usługowa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. zajmuje się (i zajmowała się w roku 2013) m.in. świadczeniem usług z zakresu prania i czyszczenia wyrobów włókienniczych i futrzarskich, zbieraniem odpadów innych niż niebezpieczne, działalnością związaną z rekultywacją i pozostałą działalnością usługową związaną z gospodarką odpadami, pozostałym sprzętaniem, w tym także budynków i obiektów przemysłowych. W związku z tym zatrudniała w okresie od czerwca 2013 r. do grudnia 2013 r., w oparciu o umowy zlecenia, m.in. osoby, które zajmowały się sprzętaniem apartamentów w M. i K., w tym M. S. (1) (noszącą wówczas nazwisko S.), S. S. (1) i M. T..

W dniu 1 października 2013 r. spółka (...) (działając jako „usługobiorca”) i (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. (działając jako „usługodawca”) zawarły umowę o świadczenie usług, na skutek której spółka (...) próbowała zwolnić się z obowiązku zapłaty składek ZUS, mimo że faktycznie w październiku i listopadzie 2013 r. M. S., M. T. i S. S. nadal wykonywały pracę na jej rzecz.

Gdy na początku listopada 2013 r. okazało się, że na konta osób sprzątających apartamenty nie wpłynęły wypłaty za ich pracę świadczoną w październiku (które miały zostać przekazane przez inny podmiot), spółka (...) sama dokonała ich przelewu na rzecz tych osób, w tym na rzecz M. S., M. T. i S. S.. Jednocześnie spółka zawarła wówczas z tymi osobami pisemne porozumienia, w których wskazano, że „w związku z tym, iż w dniu 12 listopada 2013 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w M. wypowiedziała umowę o świadczenie usług zawartą dnia 01 października 2013r. z (...) S.-A. (...) z siedzibą we W. ul. (...) T. wstąpił w prawa i obowiązki pracodawcy na podstawie art. 23¹ Kodeksu pracy w stosunku do osób zatrudnianych w ramach umów cywilnoprawnych. W ramach rekompensaty za brak wypłaconego wynagrodzenia przez (...) (...) za miesiąc październik i listopad (do dnia rozwiązania ww. umowy) 2013 roku T. zawiera z pracownikiem niniejsze porozumienie zmierzające do uzyskania przez niego kwoty stanowiącej równowartość netto niewypłaconego wynagrodzenia. W przypadku zapłaty w późniejszym terminie przez (...) zaległych wynagrodzeń pracownik zobowiązuje się zwrócić T. w terminie 7 dni liczonych od dnia otrzymania zaległego wynagrodzenia wypłacone kwoty, jako bezpodstawne wzbogacenie, bądź na pisemny i zaakceptowany przez T. wniosek zostaną one zaliczone na wynagrodzenie za miesiąc bieżący.”

M. S. (1), S. S. (1) i M. T. świadczyły pracę na rzecz spółki (...) także w listopadzie 2013 r. Za swoją pracę wystawiły rachunki, które zostały w grudniu 2013 r. opłacone przez spółkę (...).

Niesporne, a nadto dowody – dokumenty w aktach sprawy Sądu Okręgowego w Szczecinie, sygn. akt VI U 2196/14, w szczególności: wyrok SO wraz z uzasadnieniem – k. 247, 253-260, wyrok SA wraz z uzasadnieniem – k. 323, 328-342; umowy zlecenia z 6.11.2013r. – k.90-95, 97, 106-112, 122-129 akt sprawy, odpis z KRS dot. (...) – k. 16-22, zeznania M. S. (3) (S.) – w wersji elektronicznej oraz transkrypcja k. 188-191v, zeznania A. S. – w formie elektronicznej oraz transkrypcja – k. 227-231, zeznania S. S. (1) – w wersji elektronicznej oraz transkrypcja k. 192-194v.

Podmiot, który zgodnie z umową zawartą przez spółkę (...) miał zapłacić do ZUS składki w związku ze świadczeniem przez M. S., S. S. i M. T. pracy w październiku 2013 r., tj. K.U.K.-E.F. I (...) + Handel + B. + (...) sp. z o.o. w O., nie wpłacił do ZUS składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne M. S., S. S. i M. T..

Niesporne.

W dokumentach przekazanych do ZUS za rok 2013, a dotyczących M. S., spółka (...) zadeklarowała, że wypłaciła jej w całym tym roku wynagrodzenie w łącznej wysokości 4966,09 zł brutto. W raporcie ZUS RCA złożonym za październik 2013 r. wykazała przy tym wypłatę w wysokości 510,47 zł brutto. Za listopad 2013 r. nie wykazała dokonania jakiegokolwiek wypłaty. W grudniu 2013r. zadeklarowała wypłatę w wysokości 1131,54 zł.

Dowody:

- wydruki z systemu informatycznego ZUS – karty nienumerowane w pliku akt ZUS dot. M. S.;

- raporty ZUS RCA – k. 86, 99 akt sądowych.

W wystawionym dla M. S. (1) i przekazanym do właściwego Urzędu Skarbowego dokumencie PIT-11 za rok 2013 spółka (...) wskazała, że w tym roku wypłaciła M. S. kwotę 4966,09 zł brutto.

Dowody: pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. z 27.07.2017 r. – karta nienumerowana w pliku akt ZUS dot. M. S..

W raporcie ZUS RCA złożonym za październik 2013 r., a dotyczącym S. S. (1), spółka (...) zadeklarowała, że wypłaciła jej w tym miesiącu wynagrodzenie w wysokości 831,50 zł brutto. Za listopad 2013 r. nie wykazała żadnej wypłaty. W grudniu 2013r. zadeklarowała wypłatę w wysokości 715 zł brutto.

Dowody: raporty ZUS RCA – k. 84, 100 akt sądowych.

W wystawionym dla S. S. (1) i przekazanym do właściwego Urzędu Skarbowego dokumencie PIT-11 za rok 2013 spółka (...) wskazała, że w tym roku wypłaciła S. S. kwotę 3877,90 zł brutto.

Dowody: pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. z 1.08.2017 r. wraz wydrukami – karty nienumerowane w pliku akt ZUS dot. S. S..

W raporcie ZUS RCA złożonym za październik 2013 r., a dotyczącym M. T., spółka (...) zadeklarowała, że wypłaciła jej w tym miesiącu wynagrodzenie w wysokości w wysokości 1254 zł brutto. Za listopad 2013 r. nie wykazała żadnej wypłaty. W grudniu 2013 r. zadeklarowała wypłatę w wysokości 971,50 zł.

Dowody:

- wydruki z systemu informatycznego ZUS – karty nienumerowane w pliku akt ZUS dot. M. T.;

- raporty ZUS RCA – k. 85, 101 akt sądowych.

W wystawionym dla M. T. i przekazanym do właściwego Urzędu Skarbowego dokumencie PIT-11 za rok 2013 spółka (...) wskazała, że w tym roku wypłaciła M. T. kwotę 5875,30 zł brutto.

Dowody: pismo Naczelnika Urzędu Skarbowego w K. z 1.08.2017 r. wraz z wydrukami – karta nienumerowana w pliku akt ZUS dot. M. T..

Trzema decyzjami z 6 listopada 2014 r. o numerach kolejno 101. (...), 101. (...) i 101. (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. stwierdził, że M. S. (3) (obecnie S.), S. S. (1) oraz M. T. jako osoby wykonujące pracę na podstawie umów o świadczenie usług, do których zgodnie z kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, w okresie od 1 października 2013 roku do 5 listopada 2013 roku podlegają ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu u płatnika składek u płatnika składek (...) sp. z o.o. sp. z o.o.

Niesporne.

Spółka (...) odwołała się od powyższych decyzji do sądu. Postępowanie w tej sprawie toczyło się przed Sądem Okręgowym w Szczecinie pod sygnaturą akt VI U 2196/14. Wyrokiem z 5 listopada 2015 r. Sąd Okręgowy oddalił jednak odwołania, zaś wyrokiem z 27 grudnia 2016 r. (wydanym w sprawie o sygn. akt III AUa 165/16) Sąd Apelacyjny w Szczecinie oddalił apelację wniesioną przez spółkę od tego wyroku.

Niesporne, a nadto dowody: wyrok SO wraz z uzasadnieniem – k. 247, 253-260, wyrok SA wraz z uzasadnieniem – k. 323, 328-342 w aktach VI U 2196/14.

W związku z uprawomocnieniem się wyżej wskazanych trzech decyzji ZUS z 6 listopada 2014 r., w dniu 2 stycznia 2017 r. spółka (...) złożyła w ZUS Oddziale w S. datowane na 28 grudnia 2016 r. pismo, którym zwróciła się z prośbą

o „wskazanie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne zleceniobiorców, których dotyczyła (...) sprawa oraz numeru konta bankowego, na które należy dokonać wpłaty.”

Organ rentowy odpowiedział na powyższe dopiero pismem z 26 maja 2017 r., wskazując, że wydane wcześniej decyzje z 6 listopada 2014 r. „są decyzjami stwierdzającymi okres podlegania obowiązkowym ubezpieczeniom. Wskazane decyzje nie stwierdzają wysokości podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia, tym samym nie ma możliwości określenia wysokości składek wynikających z wyżej wymienionych decyzji, należnych do opłacenia przez płatnika składek.”

W odpowiedzi spółka (...) skierowała do ZUS kolejne pismo (datowane na 27 czerwca 2017 r.), w którym ponownie wniosła „o wskazanie wysokości składek na ubezpieczenia społeczne zleceniobiorców, których dotyczą decyzje nr (...). (...), nr 101. (...) i nr 101. (...) oraz numeru konta bankowego, na które należy dokonać wpłaty”, zaznaczając, że prosi, aby „przy ustalaniu tych informacji (...) nie ograniczać się wyłącznie do treści ww. decyzji.” Spółka wskazała nadto, że nadal deklaruje „gotowość zapłaty należnych składek, zaś dalsze zwlekanie przez ZUS z udzieleniem wnioskowanych informacji uniemożliwia nam ich zapłatę, a zatem powstałe w ten sposób opóźnienie nie może być traktowane jako zawinione przez naszą firmę. W konsekwencji oświadczamy, że nie będziemy ponosili ewentualnych skutków takiego opóźnienia.”

Po otrzymaniu powyższego wniosku, (...) Oddział w S. wystosował do spółki (...) trzy datowane na 21 lipca 2017 r. pisma, którymi wezwał ją do przedłożenia dokumentów potwierdzających wysokość wynagrodzenia otrzymanego przez M. S., M. T. i S. S. za pracę wykonywaną na rzecz spółki w okresie od 1 października do 5 listopada 2013 r., ze wskazaniem daty, kiedy wynagrodzenie zostało tym osobom wypłacone lub postawione do ich dyspozycji.

Tego samego dnia organ rentowy wystosował także pisma do M. S. (1), M. T. i S. S. (1), wzywające je do przedłożenia dokumentów potwierdzających wysokość wynagrodzenia otrzymanego przez nie za pracę wykonywaną na rzecz spółki (...) w ww. okresie.

M. S. (1) nadesłała w sierpniu 2017 r. do ZUS datowane na 1 sierpnia 2017r. pismo, w którym poinformowała, że spółka (...) zapłaciła jej zaległe wynagrodzenie, jednak nie jest obecnie w stanie określić dokładnej daty i kwoty jaką z tego tytułu otrzymała. Do pisma załączyła kopię pisemnego porozumienia jakie 12 listopada 2013r. podpisała ze spółką.

Z kolei S. S. (1) poza przekazaniem do ZUS kopii porozumienia z 12.11.2013r. zawartego przez nią ze spółką (...), nadesłała także kopie trzech odcinków wypłat dokonanych na jej rzecz przez tę spółkę w okresie od października do grudnia 2013 r., z których wynikało, że: w dniu 10 października 2013 r. spółka ta wypłaciła jej na podstawie listy nr 14/09/2013 kwotę 831,50 zł brutto; w dniu 10 grudnia 2013 r. – na podstawie listy nr 13/11/2013 kwotę 470 zł brutto oraz w dniu 31 grudnia 2013 r. – na podstawie listy nr 12/12/2013 kwotę 245 zł brutto.

M. T. nie udzieliła żadnych wyjaśnień.

Z kolei spółka (...) nadesłała pismo z 1 sierpnia 2017 r., w którym poinformowała, że nie jest w posiadaniu dokumentów potwierdzających wysokość wynagrodzenia należnego M. S., M. T. i S. S. w okresie od 1 października do 5 listopada 2013 r. Zasugerowała, aby pytanie o należne tym osobom wynagrodzenie skierować do spółki K.U.K.-E.F. I (...)+Handel+B. + (...) sp. z o.o. w O., skoro organ rentowy w roku 2013 przyjął zgłoszenie od tej spółki i na tej podstawie wprowadził te osoby do (...).

Niesporne, a nadto dowody: pisma i dokumenty - w aktach ZUS, karty nienumerowane.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołania okazały się nieuzasadnione.

Niniejsza sprawa była nierozzerwalnie związana z wyrokiem jaki Sąd Okręgowy w Szczecinie wydał w sprawie o sygnaturze akt VI U 2196/14, a którym przesądził, iż spółka (...) powinna być w stosunku do M. S. (1), S. S. (1) i M.

T. traktowana jako płatnik składek w związku z pracą świadczoną przez ww. osoby w okresie od 1 października do 5 listopada 2013 r. Po uprawomocnieniu się tego wyroku spółka (...) złożyła w organie rentowym wnioski o podanie kwot składek jakie ma – w związku z zapadłym w sprawie VI U 2196/14 rozstrzygnięciem – uiścić. Wniosek ten został przez organ rentowy rozpoznany poprzez wydanie zaskarżonych obecnie trzech decyzji.

Wymaga podkreślenia, że żądanie jakie odwołująca się spółka sformułowała w toku niniejszego procesu było nacechowane wysokim stopniem ogólności. Spółka nie przedstawiała bowiem własnej kwoty składek, jakie jej zdaniem powinna zapłacić, ale domagała się wydania rozstrzygnięcia, z którego taka kwota (bliżej nieokreślona) by wynikała, ewentualnie jednoznacznego wskazania, że nie jest zobowiązana do zapłaty żadnych składek.

Mając powyższe na uwadze należy rozpocząć od podkreślenia, że mocą decyzji ustawodawcy sąd ubezpieczeń społecznych jest sądem wyłącznie merytorycznym, co oznacza, że nie tylko nie ma prawa uchylania wydawanych przez organ rentowy decyzji, ale i także bada je wyłącznie w aspekcie ich merytorycznej poprawności, nie mogąc oceniać formalnej poprawności działań podejmowanych przez organ w toku postępowania administracyjnego. Co więcej, sąd jest związany kierunkiem złożonego odwołania, co jasno wynika z treści przepisów art. 477¹⁴ § 1 i 2 k.p.c., stanowiących, iż jeśli sąd uznaje odwołanie za zasadne, może zmienić zaskarżoną decyzję, uwzględniając odwołanie w całości lub w części, zaś jeśli uważa, że odwołanie jest bezzasadne, może je oddalić. W realiach niniejszej sprawy prowadziło to więc do związania sądu treścią zaskarżonych decyzji w tym sensie, że zadaniem sądu było wyłącznie zbadanie, czy w stanie faktycznym niniejszej sprawy istotnym było ustalenie podstaw wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne M. S., M. T. i S. S. za październik 2013 r. na takie kwoty, jakie podał organ rentowy w decyzji, przy jednoczesnym ustaleniu, że podstawy te za listopad 2013 r. wynoszą zero złotych. Do tego bowiem, również w kontekście treści uzasadnień wszystkich decyzji, sprowadza się wydane przez organ rozstrzygnięcie o „odmowie zaewidencjonowania danych o podstawie wymiaru i składkach za listopad 2013r.”. Ponieważ zaś postępowanie w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych ma – jak każde postępowanie cywilne – charakter kontrydiktoryjny, sąd nie widział podstaw do prowadzenia z urzędu szeroko zakrojonego postępowania dowodowego. Skoro bowiem żadna ze stron nie zgłaszała jakichkolwiek wniosków dowodowych, zasadnym było oparcie się o materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy. Materiał ten tworzyły zaś wyłącznie dowody z dokumentów, co do których żadna ze stron nie zgłaszała jakichkolwiek zastrzeżeń; także i sąd nie widział podstaw, by uważać je za niemiarodajne, dlatego też oparł się o nie, ustalając stan faktyczny niniejszej sprawy.

Kwestią sporną była w niej zaś podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne M. S. (1), M. T. i S. S. (1), związana z pracą wykonywaną przez nie na rzecz spółki (...) w okresie od 1 października do 5 listopada 2013 roku. Z ustaleń poczynionych przez sąd w toku sprawy jaka toczyła się między tymi samymi stronami pod sygnaturą akt VI U 2196/14, które legły u podstaw wydanego w tamtej sprawie wyroku, wynika przy tym – i sąd w niniejszej sprawie uważa te ustalenia za w pełni wiążące – że to spółka (...) ostatecznie wypłaciła M. S., M. T. i S. S. wynagrodzenia za pracę świadczoną w tym czasie. W toku tamtego procesu sąd nie ustalał jednak ani tego, ile wyniosły dokonane przez tę spółkę z tego tytułu wypłaty, ani też tego, kiedy należności te zostały wypłacone, bowiem okoliczności te były obojętne dla istoty wówczas toczącego się sporu. Ustalenia te musiały wobec tego zostać poczynione dopiero obecnie, gdyż spółka (...) domagała się od organu rentowego umożliwienia jej wykonania wyroku, tj. podania kwoty składek, jakie zgodnie z zapadłym rozstrzygnięciem ma obowiązek zapłacić.

Stosownie do treści określającego zasady ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe zleceniobiorców przepisu art. 18 ust. 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity obowiązujący w dacie wyrokowania: Dz.U. z 2017 r., poz. 1778 ze zm., dalej jako: ustawa systemowa), podstawę wymiaru tych składek ustala się zgodnie z ust. 1, jeżeli w umowie agencyjnej lub umowie zlecenia albo w innej umowie o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, określono odpłatność za jej wykonywanie kwotowo, w kwotowej stawce godzinowej lub akordowej albo prowizyjnie. Art. 18 ust. 1 ustawy systemowej stanowi natomiast, że podstawę wymiaru składek stanowi przychód, o którym mowa w art. 4 pkt 9 i 10, tj. przychód w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Odesłanie przez ustawodawcę do regulacji zawartych w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych nakazuje uwzględnianie na gruncie ubezpieczeń społecznych regulacji określonych w art. 11-12 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Zgodnie zaś z treścią przepisu art. 11 ust. 1 tej ustawy, przychód powstaje w momencie otrzymania lub postawienia do dyspozycji podatnika w roku kalendarzowym pieniędzy i wartości pieniężnych oraz wartości otrzymanych świadczeń w naturze i innych nieodpłatnych świadczeń. Odnosząc tę regulację jednakże odpowiednio do należności składowych, przewidzianych przepisami ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, nie można zapominać, że reguła rocznego rozliczania nie ma do nich zastosowania, albowiem składki na ubezpieczenia społeczne są rozliczane w systemie miesięcznym. Mając powyższe na uwadze, przy ustalaniu przychodu stanowiącego podstawę wymiaru składki, należy uwzględnić jedynie świadczenia otrzymane lub pozostawione do dyspozycji ubezpieczonego od pierwszego do ostatniego dnia danego miesiąca kalendarzowego, co winno znajdować swoje odzwierciedlenie w dokumentacji rozliczeniowej. Taka zasada rozliczania składek została zresztą wskazana w § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 2008r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, do których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. Nr 78, poz. 465 z późn. zm.) W przypadku więc gdy ubezpieczony nie otrzyma w danym miesiącu żadnych wypłat, ani też nie zostaną mu pozostawione do dyspozycji świadczenia (mimo iż faktycznie mu się należały), składki na ubezpieczenia za dany miesiąc nie będą naliczane. Tego typu zaległe należności będą natomiast naliczane przy ustalaniu podstawy wymiaru składki w miesiącu, w którym faktycznie zostały ubezpieczonemu wypłacone czy też pozostawione do dyspozycji.

W toku przeprowadzonego w niniejszej sprawie postępowania administracyjnego organ rentowy ustalił, że spółka (...) w roku 2013 dokonała na rzecz M. S. (1), M. T. i S. S. (1) tylko takich wypłat, jakie następnie wykazała w złożonych dokumentach rozliczeniowych, tj. imiennych raportach ZUS RCA. Z dokumentów tych wynika zaś, że wypłaty dokonane w październiku 2013 r. wyniosły tyle, ile wskazano w zaskarżonych decyzjach oraz, że w listopadzie 2013 r. spółka (...) nie dokonała na rzecz ww. osób żadnych wypłat. Ustalenia te sąd orzekający w niniejszej sprawie zmuszony jest uznać za prawidłowe, jako że brak jest materiału dowodowego, który pozwoliłby na poczynienie innych ustaleń. W szczególności zaś materiału takiego nie dostarczyła w toku procesu odwołująca się spółka, która domagała się zmiany zaskarżonych decyzji. Sąd dostrzega przy tym, że takie ustalenia czynią poniekąd pozbawionym praktycznego sensu poprzednio toczące się postępowanie (w sprawie o sygn. akt VI U 2196/14). Jego skutkiem powinno być bowiem co do zasady przypisanie spółce (...) obowiązku zapłaty dodatkowych składek, innych niż te, które dotychczas uiściła. Tak też z pewnością rozumowała ta spółka, inicjując niniejsze postępowanie i domagając się jej podania kwoty składek, jakie ma dodatkowo – w związku z wyrokiem wydanym w sprawie VI U 2196/14 – zapłacić. Sąd nie widzi jednak powodu, dla którego – w postępowaniu toczącym się z odwołania spółki – miałby weryfikować poczynione przez ZUS ustalenia na niekorzyść tejże spółki, tj. poprzez ustalenie, że jednak ma ona obowiązek uiścić jakieś składki za październik i/lub listopad 2013 r. Jak już bowiem wyjaśniono, zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na poczynienie innych ustaleń niż takie, jakich dokonał organ rentowy, tj. że rzeczywista podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne M. S., M. T. i S. S. jest taka, jaką zadeklarował płatnik w złożonych dokumentach. Co za tym idzie, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołania, o czym orzeczono w punkcie I. sentencji.

W punkcie II sentencji zamieszczono rozstrzygnięcie o kosztach procesu, oparte w tym przypadku o normę art. 102 k.p.c. Sąd miał bowiem na uwadze charakter niniejszej sprawy, zainicjowany uzasadnionym wnioskiem płatnika, dążącego do zrealizowania prawomocnego wyroku sądu i oczekującego od organu rentowego określenia wysokości należności do zapłaty. Wydanie w takiej sytuacji przez organ rentowy decyzji stwierdzającej m.in. „odmowę zewidencjonowania należności z tytułu składek” mogło wywołać u płatnika wątpliwości uzasadniające jego decyzję o skierowaniu sprawy na drogę sądową.